

Hæreticum est dicere hominem per contritionem mereri de condigno, et justificari. viii, 37, n. 12.
 Contritio prout præcedit gratiam, non habet vim satisfactionis ad æqualitatem pro culpa. viii, 37, n. 12.
 Contritio non est physica, et naturalis dispositio ad gratiam. viii, 37, n. 12.
 Contritio ut præcedens gratiam, non procedit ab ipsa effective, sed ab auxilio, et a libero arbitrio. viii, 37, n. 13.
 Solum quantum ad informationem procedit a gratia, non vero quantum ad suam substantiam. viii, 37, n. 14.
 Ut procedit ab auxilio, habet valorem imperfectæ satisfactionis pro culpa. viii, 38, n. 46.
 Talis valor fundatur in aliquo intrinseco invento in ipsa contritione. viii, 40, n. 24.
 Ante amicitiam causatam per gratiam, est satisfactoria. viii, 40, n. 25.
 Antecedens ad gratiam non habet jus meriti etiam de congruo ad ipsam gratiam, bene tamen satisfactionis. viii, 41, n. 28.
 Contritio, ultima dispositio ad gratiam, ex Dei misericordia, non ipsa sufficiens et a se. ix, 185.

CONTUMELIATIO.

Contumeliatio est species parvipensionis, provocantis ad iram, sicut despectus, et epirasmus. vi, 233, n. 7, vide ira et parvipensio.

CONVENTIO.

Conventio in evangelio pactum significat quo Deus se obligat ad retribuendum pro meritis nostris. iv, 902, n. 16.

CONVERSIO.

De conversione eucharistica, vide eucharistia.
 Conversio peccatoris est opus Dei. iv, 914, n. 28.
 Conversio ad bonum commutabile est in omni peccato. v, 141, n. 15.
 Conversio in peccato duplex est, una quæ

comitatur aversionem, alia quæ est reatus manens post peccatum. v, 716, n. 70.
 Conversio actualis ad amorem sui, quæ virtualiter continet actum peccati præteritum est impedimentum positivum, et habituale, ne influxus gratiæ derivetur in animam. vi, 864, n. 6.
 Conversio præcise ad finem ultimum non reddit formaliter hominem sanctificatum. vi, 877, n. 12.
 Nec Deum reddit conversum ad hominem, licet voluntatem reddat conversam ad Deum. vi, 877, n. 12.
 Conversione in homine posita ad Deum, non potest Deus de potentia absoluta homini reddi placatus per extrinsecam voluntatem tantum. vi, 877, n. 12.
 Conversio naturalis efficax hominis ad Deum finem naturalem in statu puræ naturæ sufficit simul cum extrinseca condonatione, ut tollatur peccatum. vi, 878, n. 46.
 Non potest conversio alicujus creaturæ in Deum. viii, 127, n. 20.
 Terminus conversionis est corpus Christi prout ex pane. viii, 147, n. 42.

CONVERTO.

Convertendo se ad se peccavit Angelus malus superbiendo. iv, 938, n. 16.
 Convertens se in Deum cum proposito postea peccandi non ponit finem ultimum in Deo. v, 146, n. 29.

COR.

Cor movetur vitaliter in suo motu licet moveatur a generante. v, 15, n. 28.
 Cordis motus initiative est vitalis. v, 368, n. 9.

CORNELIUS.

Cornelius Actorum x consilii dono ductus ad Petrum ut instrueretur accessit. vi, 661, n. 18.

CORPOREUS.

Corporeus sensus, vide sensus et spiritalis.

CORPUS.

Corpus de extremo in extremum moveri nequit impertransito medio, sed bene id potest Angelus. iv, 670, n. 21.
 Corpora omnia in ratione movendi alterative ad unum principium reducuntur, quod est cælum. v, 104, n. 38.
 Corporis humani pulchritudo quid sit. v, 349, n. 51.
 Corpus gloriosum habet dotem claritatis, vide claritas.
 Corpus gloriosum habet lucem sicut sol. v, 350, n. 52.
 Et densitatem. v, 354, n. 64.
 Corpus istud compatitur secum lucem, colorem, transparentiam. v, 349, n. 51.
 Corporis gloriosi agilitas, vide agilitas.
 Ejus subtilitas, et impassibilitas, vide subtilitas et impassibilitas.
 Corpora gloriosa discurrere poterunt per cælos. v, 348, n. 48.
 Corpus gloriosum accidentaliter est incorruptibile. v, 297, n. 52.
 Corpus gloriosum habet particulative modum corporum cælestium. v, 337, n. 16.
 Corpora gloriosa habebunt odorem optimum. v, 338, n. 48.
 Absque respiratione tamen percipiunt illum, quia ibi respirationem non habebunt. v, 339, n. 49.
 Corpora gloriosa non comedent, licet facultas eis non desit. v, 340, n. 21.
 Corpus gloriosum habebit in lingua quemdam humorem saporosissimum. v, 340, n. 21.
 Et habebit verum tactum. v, 340, n. 22.
 Corpora gloriosa loquentur in cælo. v, 341, n. 25.

CORRUPTIO.

Corruptio et corruptibilitas in quo consistant. v, 300, n. 59.
 Corruptio habituum, vide habituum corruptio.
 Corruptio boni naturalis est effectus. vii, 771, n. 23, vide macula et reatus.
 Cujus oppositum nequit reparari, nisi per gratiam supernaturalem supposito statu elevationis ad finem supernaturalem. vii, 771, n. 23; 772, n. 4, vide peccatum.

CREATIO.

Repugnata quædam creaturam esse creatorem et creare ex nihilo, sive tamquam causa principalis sive instrumentalis. ii, 688, n. 4.
 Opus creationis factum fuit simul et in instanti, nempe quando in principio creavit Deus cælum et terram, reliquis autem diebus non est creatum aliquid ex nihilo. ii, 714, n. 2.
 Creatio terminata est primo die, quando Deus creavit cælum et terram, reliquis autem diebus fuerunt opera distinctionis, et ornatus. ii, 729, n. 3.
 Necessè fuit prima viventia produci in statu perfecto ad generandum, et propagandum, et laborandum, unde et in ipsa productione aliorum viventium benedicuntur a Deo et ad propagationem inducuntur. ii, 755, n. 6.
 In principio facta sunt individua cujuslibet speciei, in numero quam paucissimo, sicut homines solum facti sunt duo, masculus et femina. ii, 757, n. 10.
 Animalia quæ ex putrefactione oriuntur non fuerunt producta in actu, sed in potentia tantum. ii, 758, n. 11.
 Cum productiones monstruosæ non pertinent ad primam naturæ institutionem, sed potius ad naturæ corruptionem, ideo non fuerunt producta, ut monstra. ii, 758, n. 11.
 Animalia orta ex commixtione sexuum diversæ speciei, ut mulus qui ex equa et asino, leopardus qui ex pardo et leæna, et similia non fuerunt producta. ii, 758, n. 11.
 De sex diebus creationis, variæ sunt sententiæ. Alii veros autumant et naturales, non vero metaphoricos: alii non fuisse plures vere et naturaliter. ii, 780, n. 4.
 D. Augustinus dixit istos dies non esse naturales, seu temporales, sed intelligibiles seu angelicos, qui distinguuntur non ex parte cognitionis, sed ex parte rerum cognitarum: ita quod primum opus ut cognitum ab Angelo sit primus dies, secundum opus secundus dies, etc. ii, 780, n. 4.
 Quomodo sint intelligenda verba Ecclesiastici c. 18: *Qui vivit in æternum creavit omnia simul.* ii, 784, n. 6; 786, n. 10.
 Deus omnia fecit dicto suo, et actione instantanea et indivisibili, imo et æterna ex parte sui, sed successiva et temporali ex parte rerum factarum. ii, 789, n. 15.

Quare mentio creationis aquæ non sit facta in Scriptura. II, 787, n. 12; 789, n. 16.
 Quomodo intelligenda sint illa verba *spiritus Domini ferebatur* super aquas. II, 789, n. 17.
 Spiritus ille qui ferebatur super aquas est Spiritus divinus. II, 791, n. 20.
 Quomodo dicatur quod dies componitur ex vespera et mane. II, 791, n. 20.
 An mundus fuerit productus verno, an æstivo, vel autumnali tempore, quo die, et et quo mense. II, 792, n. 22.
 Creatio, vide compositum.
 Angeli creati sunt ante hoc universum, quantum ad tempus suæ creationis, neque extra hoc universum, sed in cælo, quantum ad locum. IV, 566, n. 8.
 Deus enim creavit omnia simul. IV, 568, n. 13.
 Quid fides doceat circa creationem, et articulum Dei creatoris. IV, 436, n. 1.
 Quid fides in hac parte probet, quid ratio. IV, 488, n. 3.
 Solvuntur objectiones contra creationem rerum ex nihilo. IV, 494, n. 10, vide Elohim.
 Creatio ex parte Dei quid. IV, 498, n. 16; 500, n. 4.
 Ex parte creaturarum quid. IV, 504, n. 10; 514, n. 25.
 Creatio influit totam entitatem, nihil præsupponendo, sed totum faciendo, in suo termino, et ex hoc dicitur universalissimus influxus. IV, 508, n. 17.
 Implicat creaturam vi nativa creare. Et hoc est contra Durandum. IV, 531, n. 16.
 Implicat dari instrumentum creationis physicum, contra Scotum. IV, 546, n. 17.
 Quod autem id sit contra Scotum, patet. IV, 531, n. 16.
 Generatio longe differt a creatione. IV, 508, n. 17.
 Relatio consecuta ad creationem, est accidens, et prædicamentalis, ut dicit Scotus et Vasquez. IV, 510, n. 19.
 Creatio non est mutatio realis, nec de prædicamento actionis, licet intelligatur ad modum mutationis. IV, 512, n. 22.
 Creationis opus, vide opera et opus.
 In prima rerum productione Deus produxit naturas non solum perfectas in se ipsis, sed etiam in ordine ad alia. VIII, 326, n. 23.

CREATOR.

Ratio creatoris est unica in Deo secundum speciem atomam, vide Deus.

CREATURA.

Duplex est genus creaturæ. Unum extra tempus et motum, sicut Angelii, et cælum empyreum quod non movetur, alterum conjunctum tempori et motui, sive tempus ipsam efficiendo per suum motum, sicut cælum quod est primum alterans, sive sint res subjectæ tempori, et motui a quo alterantur, et corrumpuntur, sicut elementa et mixta. II, 685, n. 3.
 Creaturæ primi generis perfectionem suam habent sine motu, et ideo in eodem instanti quo creantur perficiuntur et formantur a Deo, ut Angeli, et cælum empyreum. II, 685, n. 3.
 Creaturæ secundi generis licet sint creatæ ex nihilo quantum ad prima corpora quæ non sunt ex aliis, tamen earum perfectio, et ornatus, modo successivo et mutabili fieri oportuit, quia earum natura tempori et mutationi saltem accidentali alligata est. II, 685, n. 3.
 Creatura corporalis non est facta mediante Angelis, neque quantum ad materiam primam, neque quantum ad formas educendo illas immediate ex materia. II, 686, n. 4.
 Nulla est creatura, quæ non possit meliorari a Deo secundum accidentales perfectiones. II, 56, n. 10.
 Inter omnes rationes quibus patres, et Ecclesiæ doctores ostendunt divinitatem Spiritus sancti est, quia comprehendit Deum. II, 406, n. 4.
 Comprehendere omnia profunda Dei non est alicujus creaturæ. II, 406, n. 4.
 Creaturæ quomodo Deo cognitæ. III, 26, n. 18.
 Non habent perfectam ideæ in Deo rationem. III, 25, n. 17; 26, n. 19.
 Creaturæ possibles quomodo dicantur bonæ. III, 294, n. 34.
 Creaturarum possibilitas unde sumatur. III, 891, n. 4.
 Quid sit illa. III, 892, n. 6.
 Est prædicatum intrinsecum creaturarum. III, 892, n. 7.
 Creaturarum possibilitas in quo consistit. III, 893, n. 10.
 Quomodo participetur a Deo. III, 896, n. 14, 45.
 Ex ejus destructione sequitur destructio omnipotentia. III, 899, n. 19; 901, n. 22.
 Est differentia inter creaturas futuras et possibles. IV, 327, n. 28; 329, n. 32.

Essentia divina est æque perfecta sine creaturis, sicut modo et sine creaturis, inquam, se constituentibus, non autem sine creaturis, ut a se constitutis. IV, 329, n. 16.
 Creatura est positive finis ultimus peccati mortalis. V, 134, n. 3.
 Et Adrianus, qui oppositum sensit, nota temeritatis ab aliquibus inuritur. V, 134, n. 3.
 Creatura, quæ est finis ultimus peccati mortalis est convenientia propria ipsius peccantis, et quomodo. V, 137, n. 9; 141, n. 15.
 Creatura non est finis ultimus peccati venialis. V, 147, n. 34.
 Creatura irrationalis non est capax beatitudinis, bene tamen rationalis. V, 164, n. 4.
 Creatura rationalis solo Deo plene satiatur. V, 165, n. 5.
 Tota creaturarum collectio non est attingibilis extra Verbum. V, 165, n. 8.
 Neo per plures, nec per unam speciem creatam cognitione perfecta. V, 166, n. 9.
 Tota creaturarum collectio nequit esse beatitudo. V, 106, n. 10.
 Creaturæ possibles, vide possibilis.
 Creatura non est de facto causa principalis gratiæ quod est certum secundum fidem, nec sua virtute communicata a Deo potest esse causa principalis illius. VI, 849, n. 1.
 Creatura constituitur debitorum Deo primo, et per se per creationem. VII, 660, n. 18.
 Si aliqua creatura redderetur impossibilis, destrueretur divina omnipotentia. VIII, 354, n. 40.

CREDO.

Qui credit revelata a Deo ex vana gloria, vel alio pravo fine, non credit ex fide divina, sed alia fide. VI, 401, n. 42; 402, n. 43.
 Credere non est actus solius intellectus, sed intellectus ut moti a voluntate. VI, 760, n. 2; 762, n. 8, vide pia affectio.
 Credere aliquid determinate, et explicite, semper fuit necessarium necessitate medii. VII, 91, n. 1, vide fides.
 Post evangelium promulgatum necesse est explicite credere mysterium Trinitatis, et incarnationis. VII, 93, n. 7, vide præceptum.

CREO.

Creatura bona nequeant esse beatitudo. V,

164, n. 4, vide beatitudo, bonum, divitiæ, fama, honor, potestas et voluptas.

CRUCIATUS.

Pœna peccati actualis est cruciatus perpetuus. IV, 1040, n. 1.

CULPA.

Culpa duplex, altera theologica et juridica, altera; et hæc rursus alia lata, alia levis, alia levissima. VII, 618, n. 1.

CULTUS.

Cultus jure prohibetur ut tanquam sancto alicui tribuatur, nisi auctoritate papæ. VII, 295, n. 6.
 Licitum est auctoritate privata, vel etiam episcopi cultum privatum exhibere personis, quæ non sunt canonizatæ, nec beatificatæ; non vero cultum publicum, id est, qui auctoritate publica institutus est ad colendos sanctos. VII, 304, n. 25.
 Ad quid se extendat cultus privatus dicitur. VII, 302, n. 19.
 Cultus qui exhibetur Deo per orationem, est subjectio inferioris petentis ad Deum. VII, 765, n. 18.
 Cultus sacer, et religiosus, ut distinguitur a civili, non est idem quod cultus latræ. VII, 782, n. 26.
 Cultus qui exhibetur sanctis, elicitur a dulia, et imperatur a latræ. VII, 645, n. 77; 783, n. 22.
 Cultus Religionis non denotat in creatura propriam excellentiam, secus vero cultus duliæ. VII, 645, n. 76, vide dulia.

CURIOSITAS.

Curiositas non fuit primum peccatum, in Angelo malo. IV, 938, n. 16.

CYRILLUS.

S. Cyrillus asseruit Spiritum sanctum a Filio emitti, et procedere. Et ejus epistola a quinta et sexta Synodo et ab Ephesina recepta fuit. IV, 333, n. 7.